

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/87/2013
Identifikačné číslo spisu:	5809204092
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5809204092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnej: W. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom: W., o vymożenie pohľadávky 324,27 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 4Er/644/2009, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 20CoE/48/2012-37 zo dňa 10. júla 2012, takto

rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
Dovolanie oprávneného o d m i e t a .
P povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, žiadosťou zo dňa 17. 08. 2009, Okresnému súdu Námestovo ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 27. 08. 2009 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymożenie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom: Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761 (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 00956/09 zo dňa 19. 05. 2009, právoplatný dňa 15. 06. 2009 a vykonateľný dňa 18. 06. 2009 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 31. 08. 2009 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5507 003291* na vykonanie exekúcie proti povinnej (č. l. 8). Následne uznesením č. k. 4Er/644/2009-18 zo dňa 10. 11. 2011 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 40,-- eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že súd exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 2 EP z dôvodu, že dojednanie rozhodcovskej doložky v posudzovanej spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou

podmienkou, ktorá vo svojich účinkoch a dôsledkoch viedla k tomu, že spotrebiteľovi, t. j. povinnej bola odopretá ochrana, ktorú jej poskytujú ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, smernice Rady 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ rozhodcovskou doložkou nie viazaný a táto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami najmä Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS. Súd prvého stupňa konštatoval, že oprávnený ako dodávateľ a povinná ako spotrebiteľ uzavreli dňa 05. 09. 2008 zmluvu o úvere č. 5580719. Súd posúdil predmetný právny vzťah ako spotrebiteľský s ohľadom na predmet činnosti dodávateľa, uvedený vo výpise z obchodného registra, ako aj vzhľadom k tomu, že súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že oprávnený v obdobných prípadoch rovnakého druhu a neurčitého počtu vystupuje opätovne. Vzhľadom k tomu, že povinná si riadne a včas neplnila svoje povinnosti, oprávnený uplatnil svoj nárok na rozhodcovskom súde, pričom exekučný titul v predmetnom prípade predstavuje rozhodcovský rozsudok zo dňa 19. 05. 2009, sp. zn. SR 00956/09. Exekučný súd po vydaní poverenia ex offio preskúmal podmienky zákonnosti exekúcie a zistil, že táto je vedená na základe exekučného titulu, ktorý priznáva zákonom nedovolené plnenie, ktoré je súčasne v rozpore s dobrými mravmi. Preskúmaním exekučného titulu z vecnej stránky súd zistil, že z predmetného titulu nie je možné oddeliť plnenie zákonom dovolené od plnenia nedovoleného, čo v konečnom dôsledku spôsobuje nevykonateľnosť takéhoto rozhodnutia. Súd tiež zistil, že zmluvné dojednania medzi účastníkmi obsahujú niekoľko neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú absolútne neplatné. Dojednanie rozhodcovskej doložky v danom prípade predstavovalo právny úkon obchádzajúci zákon, keďže rozhodcovský súd priznal úrok z omeškania v sadzbe 0,25% denne a nevysporiadal sa s absenciou RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) v zmluve o úvere, čím bola spotrebiteľovi odoprená ochrana.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 31), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Žiline ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 20CoE/48/2012-37 zo dňa 10. 07. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že túto účastníkom konania a súdnemu exekútorovi nepriznal.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal predovšetkým na to, že oprávnený uzavrel s povinnou zmluvu o úvere dňa 05. 09. 2008, pričom oprávnený zmluvu uzavrel ako podnikateľ v rámci predmetu svojho podnikania a povinná ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Z uvedeného mal súd za zrejmé, že predmetnú zmluvu jednoznačne treba považovať za zmluvu o úvere v súlade s § 52 ods. 1 až 4 OZ účinného do 31. 10. 2008. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacím dôvodom, že na predmetnú zmluvu sa nevzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (výška poskytnutého úveru do 200,--- eur), čo znamená, že zastavenie exekúcie v danej veci neodôvodňuje nemožnosť oddelenia rozhodcovským rozsudkom priznaného plnenia na právom dovolené a nedovolené (absencia RPMN nespôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov). Avšak vzhľadom na to, že sa jednalo len o jeden z dôvodov zastavenia exekúcie, tento nespôsoboval nesprávnosť prvostupňového rozhodnutia.

Odvolací súd sa v ďalšom stotožnil s názorom súdu prvého stupňa o tom, že zmluva o úvere, uzatvorená medzi oprávneným a povinnou má charakter zmluvy spotrebiteľskej, preto sa na vzniknutý právny vzťah aplikujú spotrebiteľské právne normy. Uviedol, že ani skutočnosť, že zmluvné strany založili svoj právny vzťah podľa Obchodného zákonníka, nespôsobuje vylúčenie noriem určených na ochranu spotrebiteľa (§ 54 ods. 1 OZ). Za problematické v danom prípade odvolací súd vyhodnotil okolnosti uzatvorenia rozhodcovskej doložky a jej samotné znenie. Rozhodcovská doložka bola dojednaná na vopred vytlačenej tlačive pre neobmedzený počet klientov, a teda nie individuálne s povinnou spolu s riadnym poučením o následkoch uzavretia rozhodcovskej doložky. Absentuje poučenie spotrebiteľa o rozdieloch medzi rozhodcovským a súdnym konaním a rozhodcovská doložka spĺňa s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. Odvolací súd zastal názor, že ak rozhodcovská zmluva

nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obava, že slabšia strana si svoj osud v tak závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite naplánovať, je oprávnená. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým všeobecným podmienkam. Odvolací súd vyslovil obavy, že priemerný spotrebiteľ si rozsiahle zmluvné podmienky vrátane rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu ani len neprečíta, ak sa k nemu vôbec pri uzatváraní zmluvy dopracuje. Ten je pritom dôležitý na zváženie dôsledkov rozhodcovskej doložky. Ak za takéhoto stavu oprávnený poukázal na nečinnosť spotrebiteľa, mal odvolací súd za to, že je to o nepochopení judikatúry súdneho dvora, podľa ktorej je nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky (Rozsudok ESD vo veci spojené prípady C-240/98 - Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero).

Odvolací súd ďalej poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora č. 40/2008 zo dňa 06. 10. 2009 Asturcom Telecomunicaciones SL/Cristina Rodríguez Nogueira a uviedol, že exekučný súd nemôže poskytnúť právnu ochranu nároku oprávneného (formou udelenia poverenia na vykonanie exekúcie) na základe exekučného titulu vydaného orgánom, ktorý na rozhodovanie nemal žiadnu právomoc, pretože rozhodcovská doložka bola neplatná. Súčasne poukázal aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo/1/2012 zo dňa 21. 03. 2012 a stotožnil sa s konštatovaním súdov v exekučnom konaní o neprijateľnosti a tým aj neplatnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinnej. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd uzavrel, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď zastavil exekúciu, lebo rozhodcovský rozsudok vydal orgán, ktorý naň nemal právomoc, a teda nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by mohla prebehnúť exekúcia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a žiadnemu z účastníkov konania, ani súdnemu exekútorovi ich náhradu nepriznal.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 09. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že:

súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),

nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),

súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),

konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní zo dňa 27. 08. 2012 (č. l. 44) doplnil písomným podaním zo dňa 09. 10. 2012 (č. l. 57 - 59), v ktorom ju podrobne a rozsiahlo rozvinul. Na základe tvrdení v ňom uvedených dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby odvolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinná ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania.

K obdobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 349/2012 a 3 Cdo 409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4 Oboer 169/2013 a 6 Cdo 299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci. V prejednávanej veci sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica Rady 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov. Z rozhodnutí, ktorých zrušenia sa oprávnený podaním dovolania domáha, celkom jednoznačne vyplýva, že o zastavení exekúcie bolo rozhodnuté z dôvodu absencie riadneho exekučného titulu, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol vydaný rozhodcovským súdom na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky. Procesný postup súdov mal v danom prípade podklad najmä v ust. § 57 ods. 2, § 58 ods. 1 EP a § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V danom prípade rozhodnutia súdov nižších stupňov nespočívajú na aplikácii alebo interpretácii práva Európskej únie, z dôvodu ktorého najvyšší súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

V ďalšom pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či dovolanie oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Námestovo ako súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o

uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Námestovo ako súdu prvého stupňa, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu, zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namietala alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania, ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolaateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p., namietané dovolaateľom.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa najvyšší súd vyjadril vo viacerých skôr označených súdnych rozhodnutiach, právne závery ktorých sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V predmetných, ako aj ďalších rozhodnutiach zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sekcii „Rozhodnutia“ najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť, pričom rozhodovanie súdov v exekučných veciach vyplýva priamo zo zákona (napr. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom

listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonan na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,

6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Ako už dovolací súd skôr spomenul, dovolanie nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale iba proti takému, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 239 O. s. p., v posudzovanom prípade však tomu tak nie je.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Úspešným účastníkom dovolacieho konania bola povinná, preto by mala právo na náhradu trov konania. Keďže jej však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.